

בית משפט השלום לתעבורה בנתניה

תת"ע 3881-05 מ.ג. לשכת תביעות שרון-משטרת ישראל נ'

תיק חיצוני

בפני כב' השופט

מאשימה מ.ג. לשכת תביעות שרון-משטרת ישראל

נגד

נאשם - ע"י ב"כ ע"ד

החלטה

לפני בקשה לפסיקת הוצאות הגנה מאוצר המדינה לנאשם.
כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירה של נהיגה במהירות מעל המותר.

מועד ביצוע העבירה היה בתאריך

בבית המשפט קמא התנהל דיון הוכחות.

במהלך הדיון זרחה בית המשפט טענת אין להשיב לאשמה שהעלה הנאשם בסיום פרשת התביעה.

בתאריך הורשע הנאשם על ידי כבוד בית המשפט קמא שקבע כדלקמן: "לאור כל האמור לעיל, יש בראיות שבפני להביא להרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום."

הנאשם הגיש ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי מרכז.

בתאריך התקיים דיון בו נשמעו טיעוני הצדדים.

בתאריך התקבלה הודעת המאשימה לפיה, מבלי להסכים לטענה כלשהיא מטענות הנאשם, היא מסכימה לכך שהערעור יתקבל והנאשם יזוכה מהאישום. באותו מועד ניתן פס"ד על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, כדלקמן:

"לאור הודעת המשיבה הערעור מתקבל. המזכירות תבטל את הדין הקבוע ליוזר את התיק".

בעקבות פסה"ד בערעור הגיש ב"כ הנאשם בקשה להחזיר קנס ולפסיקת הוצאות הגנה.

"על בית המשפט לבדוק את שיקול דעתה של התביעה עובר להגשת כתב האישום נגד אותו נאשם, ורק אם ימצא שמכלכתחילה לא היה מקום להעמיד את הנאשם לדין, וזאת או מפני שהעובדות הנתעבות אינן מהוות עבירה מבחינה משפטית, או מפני שהיה ברור מראש שחומר הראיות שבדידי התביעה לא יספיק להשגת הרשעה בפלילים, יהיה מקום לפסוק הוצאות ופיצוי לנאשם על פי סעיף 80(א) (ה"פ 1524/93 מכאשלווילי בנימין נ' מדינת ישראל).

לא מצאתי כי לא היה יסוד להגשת כתב האישום נגד הנאשם, ולא שוכנעתי כי המאשימה פעלה באופן שאינו סביר או בחוסר תום לב. בהגישא את כתב האישום נגד הנאשם היה בפני המאשימה חומר ראיות שהצדיק הגשת כתב אישום.

והראיה לכך הינה כי לאחר שמיעת הראיות הרשיע בית המשפט קמא את הנאשם בהכרעת דין מפורטת ומנומקת. לא רק זו, אלא שגם לאחר שהסתיימה פרשת התביעה, סבר בית המשפט קמא כי הונוחה בפניו תשתית של ראיות לכאורה ודחה את טענת הנאשם כי אין מקום להשיב לאשמה. בית המשפט התייחס בהחלטתו לטענת הנאשם וקבע כי נוהל האכיפה מהווה אישור כללי להצבת מצלמה ועונה על דרישת תקנה 166 לתקנות התעבורה.

בנסיבות אלה, גם אם בסופו של יום זוכה הנאשם בבית המשפט המחוזי, אין מקום לטעון כי לא היה יסוד להאשמה.

בית המשפט המחוזי אשר זיכה את הנאשם, לא פירט את הנימוקים לזיכוי, ולא קבע כי לא היה יסוד להאשמה. בית המשפט המחוזי אימץ את הודעת המאשימה והחליט כי "לאור הודעת המשיבה" הוא מקבל את הערעור.

המאשימה הודיעה לבית המשפט המחוזי כי היא מסכימה לקבלת הערעור ולזיכוי הנאשם, בסייג כדלקמן :

" מבלי להסכים לטענה כלשהיא מהטענות שמנויות בהודעת הערעור, או לטענה כלשהיא שנוטענה על ידי ב"כ המערער בדיון מהתאריך הנ"ל ולאחר שמיעת העריותיו של בית המשפט הנכבד..."

המאשימה הסכימה לכך שהנאשם יזוכה בטורם נתון בית המשפט החלטה לגופן של טענות הנאשם. בית המשפט המחוזי לא קבע בקביעה פוזיטיבית כי הוא מקבל את טיעוני הנאשם.

לפיכך, עלת הזכאות לפניה לא היה יסוד לאשמה אינה מתקיימת.

האם מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות :

לאחר שבחנתי את השתלשלות הדיונים ואת טיעוני הנאשם, לא מצאתי כי לנאשם קמה עילת זכאות מכוח "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". הפסיקה התייחסה לקיומן של נסיבות אחרות בהקשר של פיצוי ושיפוי. עם זאת, הרחבה זו אינה ללא מצרים ועל בית-המשפט המפעיל את שיקול-דעתו לאזן בין מכלול השיקולים הניצבים בפניו, ובהם הגנה על זכויות הנאשם והצורך לפצותו או לשפוטו בגין הפגיעה בו עקב האישום; אל מול האינטרס הציבורי שבהעמדת עבריינים לדין בהתקיים ראיות מספיקות לאישום, בלא הרתעת יתר של התביעה".

בע"פ 1382/00 עמית בן אריה נ' מדינת ישראל הנ"ל, נפסק :

"החלופה של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" בעיני 80(א) לחוק העונשין, נועדה להרחיב את מסגרת המקרים בהם ינתן פיצוי לנאשם שזוכה, והיא מקנה לבית-המשפט שיקול-דעת רחב לעניין פיצוי ושיפוי. עם זאת, הרחבה זו אינה ללא מצרים ועל בית-המשפט המפעיל את שיקול-דעתו לאזן בין מכלול השיקולים הניצבים בפניו, ובהם הגנה על זכויות הנאשם והצורך לפצותו או לשפוטו בגין הפגיעה בו עקב האישום; אל מול האינטרס הציבורי שבהעמדת עבריינים לדין בהתקיים ראיות מספיקות לאישום, בלא הרתעת יתר של התביעה".

בע"פ 52/89 מדינת ישראל נ' יאסר סבאח, נפסק כי "נסיבות אחרות" כוללות מקרים בהם למרות קיומו של "יסוד להאשמה" ולמרות שהחקירה נוהלה בתום לב והתביעה הוגשה ללא שמץ זדון, יגיע

בית המשפט למסקנה כי הצדק מחייב לפצות את הנאשם. בית המשפט נותן כדוגמא מקרה בו " מתברר באופן ברור ומוחלט, שהנאשם חף מכל פשע ", אם מחמת מסירת עדות כוזבת על ידי עדי תביעה ואם כתוצאה מטעות בזיהוי או טעות אנוש אחרת. נסיבות כגון אלה, אינן מתקיימות בענייננו.

עוד נפסק בע"פ 52/89 הנ"ל : " כאשר מתווספת לכך העובדה, שזיכויי של המשיב אינו מבוסס על קביעה פוזיטיבית בדבר חפותו מפשע, אלא מושתת על העדר ראיות מספיקות שהובאו נגדו, הרי סבור, כי אין פנינו מקרה המצדיק הטלת פיצוי למשיב על ידי המדינה, על פי סעיף 80(א) לחוק". זיכויי של המשיב בבית המשפט המחוזי אינו " זיכוי מוחלט ". בית המשפט לא קבע באופן פוזיטיבי כי הנאשם לא ביצע את העבירה המיוחסת לו ולא נהג במהירות המיוחסת לו בכתב האישום. החלטת בית המשפט אינה מפורטת אלא מאמצת את הודעת המאשימה.

כאשר בוחנים את טיעוני הנאשם עולה כי המדובר בטיעונים טכניים בעיקרם, הדנים באי הצגתו של אישור להצבת מצלמות, ולא בשאלה האם נהג הנאשם במהירות המיוחסת לו בכתב האישום.

יתר על כן, האישום נגד הנאשם הינו עבירה מסוג ברירת משפט אשר הנאשם הוא אשר ביקש להישפט בגינה.

בע"פ 1328/00 בן ארויה נד מ. ג. הנ"ל, נפסק באופן ספציפי לגבי עבירות תעבורה מסוג ברירות משפט, כדלקמן :

" במקרים בהם זוכה הנאשם זיכוי "טכני" מחמת העדר הוכחה - כגון כאשר לא הצליחה התביעה להביא עד מרכזי או כאשר לא נמצאה הראיה הטובה ביותר להוכחה, בלא קביעה פוזיטיבית כי הנאשם לא ביצע את העבירה - הרי ככלל ובהעדר נסיבות חריגות, כגון התרשלות של ממש מצד התביעה, לא ישופה הנאשם בגין הוצאותיו".

זיכויי של המבקש לא ניתן תוך קביעה פוזיטיבית כי הוא לא ביצע את העבירה.

לא מצאתי קיומה של רשלנות של ממש מצד התביעה. גם אם התרשלה התביעה בהכאת אישור החצבה אין בכך כדי להביא לפסיקת הוצאות, מה עוד שבית המשפט קמא קבע כי אין צורך באישור זה וכי די היה בראיות שהוצגו על ידי התביעה.

בנוסף לכך, יש גם לתת משקל לכך שהמאשימה הסכימה לקבלת הערעור .

"במקום שבו-המשפט סבר כי התנהגות התביעה הייתה התנהגות ראויה ורצויה, ניתן לגורם זה מישקל לשלילת חיובה של המדינה בפיצוי ובשיפוי הנאשם. כך, למשל, מקום שהתביעה שקלה מחדש את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחייבה בהוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר : יש לעודד את התביעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקול מחדש המשך ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין את הניזק והטירחה העלולים לבוא על הנאשם"^{ע"פ 4466/98 ת"ל}.

יש ללמוד לענייננו מהחלטת בית המשפט העליון בע"פ 1382/00 בן ארויה נ' מ. ג., שם הורשע הנאשם בבית המשפט לתעבורה בעבירה של נהיגה במהירות מעל המותר. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור וזיכה את הנאשם וקבע כי התביעה לא הוכיחה שהדרך בה נהג הנאשם הינה דרך עירונית וכן לא הוצג יומן הפעלה לגבי תקינות מכשיר המדידה. בית המשפט העליון קבע כי אין המדובר בזיכוי המושתת על קביעה פוזיטיבית כי העבירה לא בוצעה על ידי הנאשם, וכי אי הצגת יומן ההפעלה אין בה התרשלות המצדיקה פיצוי. וקבע :

"בנסיבות אלה, ובמיוחד נוכח העובדה שמדובר בעבירת תעבורה שלא הוכחה אך לא נקבע פוזיטיבית כי המערער לא ביצע אותה, אין מקום להתערבותו בהחלטת בית המשפט קמא לפיה אין מתקיימת עילה לשיפוי המערער בגין הוצאות הגנתו."

נוכח כל האמור לעיל אני דוחה את בקשת הנאשם לפסיקת הוצאות הגנתו.
זכות ערעור כחוק.

המוזכירות תעביר את החלטתי לצדדים : למאשימה, לנאשם ולב"כ.

הדיון הקבוע ליום – מבוטל.

ניתנה היום, , בהעדר הצדדים.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

